

Rezumatul clipului video „Mi-ai furat inelul”

Situația:

Doamna Gerti (86 de ani), doamna Hannelore, asistentă de îngrijire personală. În acest episod, doamna Gerti este adesea confuză, uită multe lucruri. Astăzi vine un vizitator și vrea să-și ia inelul ei prețios, pe care nu l-a mai purtat de mult timp. Ea a uitat că i-a dăruit inelul fiicei sale în urmă cu 30 de ani. Dar ea crede că știe UNDE în dulap ar trebui să fie inelul. Dar nici dulapul nu mai este acolo, acum are altul.

Cuprinsul clipului:

Doamna Gerti merge la dulapul, în care presupune că are inelul. Ea este convinsă, că trebuie să fie într-un anumit sertar. Dar nu este acolo! Numai ea și doamna Hannelore sunt acolo. Așa că este convinsă că doamna Hannelore l-a furat. „Tu mi l-ai furat! Dă-mi înapoi inelul!”, spune ea. Doamna Hannelore o roagă să se liniștească. Ea lucrează de atâta timp la ea și acum este acuzată... Doamna Gerti rămâne însă fermă. Doamna Hannelore îi spune doamnei Gerti să se poate uita în camera ei...

Analiza:

Doamna Gerti mai are încă undeva o amintire UNDE și-a păstrat anterior inelul, dar a uitat că i l-a dat cadou fiicei. Deoarece evaluările noastre se bazează pe ceea ce știm (cunoștințele despre cadou nu mai sunt disponibile), ea suspectează că cineva i-a furat inelul. Și că trebuie să fi fost doamna Hannelore. Ea cere să i se înapoieze inelul. Deși doamna Hannelore rămâne mai întâi liniștită, se poate vedea cât este de afectată. Ca urmare a unui astfel de reproș se simte agresată în întreaga ei persoană. Și indicația, că lucrează aici de mult timp, nu ajută la nimic. Ea se oferă chiar, să o lase pe doamna Gerti să se uite în camera ei... Asta nu ajută de obicei Dacă doamna Hannelore ar știi despre asta mai mult, ar putea înțelege, că nu EA este cea care este agresată.

Reflecție:

Personalul de îngrijire trebuie să se gândească încă de la început, cum să se protejeze de astfel de atacuri: Cel mai bine este să se obțină confirmarea scrisă, că toate obiectele de valoare sunt închise sau că nu există obiecte de valoare. Și copiii sau alte rude ar putea prelua obiectele de valoare.

În caz contrar, solicitați **realizarea** unei **liste** cu obiectele de valoare din locuință (lista trebuie să fie, bineînțeles, **corectă**). **Cu toate acestea** se poate **întâmpla**, ca persoanele **confuze** să **mai ascundă încă o dată** obiectele. În cazul în care rudele nu găsesc aceste obiecte, se suspectează uneori furtul. Uneori se **afirmă**, că au fost **furate** obiecte, care NU sunt considerate obiecte de valoare (**bluze, pulovere**, obiecte de uz casnic etc.). Multe persoane se simt **provocate** când sunt sfătuite să se **liniștească**. Astfel de acuzații fac parte din tabloul clinic. De aceea, păstrați-vă calmul, **acuzațiile nu sunt gândite să jignească**, ci sunt un **simbol** al **numeroaselor pierderi** suferite: Competențele fizice și psihice, sănătatea, poziția socială (de exemplu, în familie), relevanța profesională au fost „**pierdute**”. Acest lucru este adesea **proiectat în exterior** - trebuie să existe **hoți...** În plus, există adesea o neîncredere (prejudicată) față de străini. Ar fi bine să NU luați așa ceva personal, ci mai degrabă ca pe un simptom al bolii. Întrebările C sunt favorabile: CINE?, CUM?, CE? CÂND? UNDE? -

Dar **ÎN NICIUN CAZ: DE CE? DIN CE MOTIV? CUM AȘA?** (Aceste întrebări forțează deseori pe cineva să se justifice, sunt adesea neplăcute și, de obicei, nici nu se poate răspunde la ele.)

De exemplu: „Cum arăta inelul?”, „A fost un cadou?”, dacă da, „Cu ce ocazie?”, „A fost purtat des?” etc.

În acest fel, doamna Gerti ar putea vorbi despre inel. Se poate vedea astfel ce sentimente are doamna Gerti în legătură cu acest inel. De aici se pot deduce adesea și nevoile.

Poate că doamna Gerti avea inelul de la răposatul ei soț? Poate că este vorba mai mult de pierderea soțului? Poate că își va aminti și că i-l dăduse fiicei ei? Foarte **des se liniștește acuzația unui furt** printr-o **conversație relaxată**. Uneori chiar se apelează la **poliție**, dar și în acest caz, **calmul** este cea mai bună rețetă.

Dacă spunem: „**Haideți să căutăm împreună!**” Aceasta poate conduce și la **găsirea** obiectului pierdut, **însă** comunică și **indirect** faptul că acuzația este **nedreaptă** și se comunică părerea că **persoana** în cauză ar fi **rătăcit ea însăși** obiectul... Eventual poate ajuta întrebarea: „**Unde ați ascunde** ceva, pentru ca un hoț să nu-l găsească?” **SAU** ceva similar. **Ideal**, ar fi dacă **persoana** își **găsește SINGURĂ** obiectul (dacă este posibil!). Chiar dacă găsiți singur o geantă dispărută, de exemplu, îi puteți convinge să o „găsească singuri”

Deprinderi:

ÎNAINTE de a începe munca clarificați, dacă există **obiecte de valoare**, respectiv care ar fi acestea.

Adesea, rudele NU doresc să vadă demența la persoana în cauză. De aceea trebuie să **documentați incidentele** regulat!

Acuzațiile sunt **simptome** ale bolii, motiv pentru care trebuie să vă păstrați calmul și să **NU** vă simțiți atacați personal.

Ev. utilizați **inelul de cauciuc**, asociați-l emoțional cu liniștea și relaxarea și ciupiți de el în caz de agresiune pentru a vă **reaminti**, că NUMAI calmul ajută...

Puneți întrebări **C** (CUM? CE? CÂND? UNDE? CINE?) (dar **NU**: De ce?, Din ce motiv?, Cum așa?).

Căutări pe internet:

De exemplu, „acuzația de furt în demență” sau similar.